

عنوان مقاله:

گذری بر حکمرانی سیاسی در ایران؛ از باستان تا مشروطه

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی و ششمین کنفرانس ملی حقوق و علوم سیاسی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

نوذر خلیل طهماسبی - دکتری علوم سیاسی، دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

در این پژوهش، جایگاه حکمرانی سیاسی در تاریخ ایران را از نظر میگذرانیم. حکمرانی گرچه در عالم نظر، مقوله‌ای متاخر است؛ اما قدمتی به درازای تاریخ دارد. در ایران، از دیرباز، بحث حکمرانی سیاسی یا شیوه اداره جامعه اهمیت داشت. برای متفکران و مورخان یونان، نحوه زمامداری شاهان ایران (باستان) شایان تامل بود. ایرانیان برای تمشیت امور جامعه، راه و روش خاصی داشتند و همواره خیر عامه را در امر زمامداری مراعات میکردند. در دوران زمامداری ترکان و مغولان نیز همواره بحث درباره چگونگی تدبیر امور جامعه در مرکز بحث دیوانیان، اهل فکر و قلم قرار داشت. سنت حکمرانی سیاسی ایران در درازای تاریخ مبتنی بر ترغیب زمامداران برای مراعات مصالح عامه از یکسو و در پیش نهادن مدارای اجتماعی و کنشگری ذیل حکمرانی اقتدارگرا بود. مشروطه ایرانیان، پایانی بر این سنت حکمرانی بود و ضمن پذیرش بحث مصالح عامه، بر گذار از ساخت اقتدارگرایانه قدرت در ایران تاکید داشت. همچنین مشروطه با تدوین قانون اساسی، حکمرانی سیاسی مبتنی بر قانون را جایگزین سنت دیرین مدارا و موعظه کرد.

کلمات کلیدی:

حکمرانی، ایران، سیاستنامه، مشروطه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1625874>

